

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

Viktoriánská Anglie

Záhada
zmizelé kuchařky

Ilustrace
Petr Kopl

bambóok

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

VIKTORIÁNSKÁ ANGLIE

Záhada zmizelé kuchařky

bambóok

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TETOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TETOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMU SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘÍŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNÉ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY.

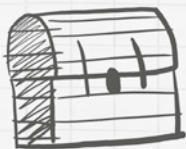
MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVÍ TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘÍŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VŽDYCKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ. VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BRÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍŮU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC

CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.
TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS.
NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ
STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ
STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlas
Historický
od
.....
..
.....
sestaveny

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH
STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM
I MAPY JINÝCH SVĚTADILŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH,
ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE
LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU
VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO,
VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM,
KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH
PLAVOU VELRÝBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI.
NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA
JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ
JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA
ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY - PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE
MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ
A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY
Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VÝZKUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA.
ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE
DOSTANU VŮDČYCKY OBLEČENÁ TAK JAKOLIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM
NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VŮDČYCKY UMÍM
MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ. TAKY JSEM ZJISTILA, ŽE Z MINULOSTI
DO SOUČASNOSTI NEMŮŽE PŘIJÍT VÍC LIDÍ, NEŽ KOLIK TAM ZE SOUČASNOSTI ODEŠLO.
TAKŽE SI NEMŮŽU NA PŮDU TAHAT KÁMOŠE TŘEBA Z PRAVĚKU. LEDA BYCH MÍSTO NICH
V TOM PRAVĚKU ZŮSTALA, A TO BRR.

ZATÍM JSEM NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT.
MYŠLELA JSEM, ŽE JE V TOM NĚJAKÁ LOGIKA, ALE ATLAS NEJSPIŠ FUNGUJE PODLE
NĚČEHO ÚPLNĚ JINÉHO. NĚKDY - ALE OPRAVDU JEN NĚKDY - TO VYPADÁ, ŽE PLNÍ
PŘÁNÍ. TŘEBA KDYŽ JSEM SE CHTĚLA ZNOVU POTKAT S NĚKÝM V MINULOSTI, KDO
MĚ MÁ OPRAVDU RÁD, TAK MI TO DOPŘÁL. A KDYŽ JSEM SE O NĚKoho V MINULOSTI
ÚPLNĚ STRAŠNĚ ŠILENĚ MOC BÁLA, TAK MĚ TAKY POSLAL PŘESNĚ NA TO MÍSTO
A DO TOHO OKAMŽIKU. ALE JINAK ZATÍM FAKT NEVÍM.

JO A BARČA. TEĎ UŽ STOPROCENTNĚ VÍM, ŽE SE MNOU DO TĚ MINULOSTI
CESTUJE JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DOMŮ. ČÍM DÁL VÍC CHCI
ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE - A JAKÉ SE MNOU VLASTNĚ
MÁ ÚMYSLY. PROTOŽE ONA BEZPOCHYBY NĚJAKÉ MÁ...

Kapitola 1

Bára se zamyšleně courala ze školy domů.

Včera se vrátili po více než dvou týdnech z vánočních prázdnin od babi jizerské. Vyjžděli až večer, za úplné tmy, protože se tatínek chtěl vyhnout zácpám na silnicích.

„Všichni se budou vracet tak, aby domů dorazili před setměním,“ vysvětloval mamince svůj plán. „My vyrazíme po večeri a budeme mít dálnici jen pro sebe.“

Ukázalo se, že podobný nápad jako tatínek měla polovina řidičů vezoucích své rodiny z prázdnin, takže zácpy na silnicích byly stejně, a do toho ještě za Mladou Boleslaví došlo k havárii, protože někdo dostal smyk, ale tatínka na to upozornila navigace a nabídla mu objízdnou trasu. Tatínek toho využil, a když po půlhodině už potřetí projížděli vsí jménem Vinec, maminka poznamenala, že románské kostely vineckého okruhu si vždy přála vidět, a ať tu tedy tatínek zastaví, když je, jak se zdá, Vinec jejich osudem, ona že si na ten kostel aspoň posvítí mobilem. Bára se nadšeně přidala, protože noční bojovka okolo kostela jí připadala jako velmi lákavé povyražení.

Tatínek Báru okřikl, ať si nevymýšlí hlouposti.

Bára se ohradila, že to byl mamčin nápad.

Tatínek odsekl, že to maminka myslela jen v legraci.

Maminka odtušila, že to myslela smrtelně vážně, a že by klidně vystoupila a ten kostel si prohlédla, než kolem něj tatínek pojede počtvrté.

Tatínek mamince nabídl, aby si za volant sedla sama.

Maminka řekla, že mileráda, jakmile se tatínek zeptá nějakého domorodce, kudy na Prahu.

Tatínek zavrčel, že se ptát nepotřebuje.

Maminka poznamenala, že tohle tvrdil Mojžíš taky, a pak bloudil čtyřicet let pouští.

Načež se v autě rozhostilo zlověstné ticho. Bára si ani netroufla říct, že se jí chce čůrat, a musela to vydržet až domů.

Naštěstí kolem vineckého kostela počtvrté nejeli, protože tatínek konečně přestal sledovat navigaci, dal na cedule u silnice a trefil na dálnici.

Domů dojeli asi v jedenáct, Bára to na záchod stihla jen tak tak a maminka ji hned zahнала do postele.

Takže neměla čas zjistit to, co potřebovala vypátrat už asi od silvestra.

Na půdě u babi jizerské totiž vyhrabala Příběhy Sherlocka Holmese od sira Arthura Conana Doylea. Což by nebylo nic převratného, protože detektivek s Holmesem tam byla hromada a Bára je měla přečtené všechny, některé, jako Psa baskervillského, i několikrát. Jenže tentokrát – tentokrát v jedné povídce narazila na cosi nečekaného.

Jmenovala se Pět pomerančových jadérek. Pokud mohla Bára soudit, tak asi sira Arthura moc nebavila, protože byla taková divně useknutá, jako by se jí už chtěl zbavit. O to ale nešlo. Šlo o to, že v té povídce vystupoval major Prendergast.

Tedy vystupoval... to jméno tam zaznělo jen jedenkrát, jistý pan Openshaw se zmiňoval, že mu major Prendergast vyprávěl o Sherlocku Holmesovi, Holmes ho prý zachránil před jakýmsi skandálem. Ale jakmile Bára to jméno uviděla černé na bílém, jako by do ní udeřil blesk. Neznala sice *majora* Prendergasta, ale znala *poručíka* Prendergasta. Setkala se s ním na své předminulé výpravě do minulosti, v Indii v roce 1858. Páni... to o něm píše i Doyle? nemohla věřit svým očím. Ale... proč jako o majorovi? Po návratu z Indie si našla, že v roce 1887 – a v tom roce se Doyleova povídka odehrávala – se Harry Prendergast stal generálem. Že by to Doyle pomotal?

Tohle právě potřebovala zjistit, jenže když přijeli tak pozdě, nemohla. Musela to nechat na dnešek.

První týden po Vánocích ještě neměla kroužky, a tak ji výjimečně čekalo volné odpoledne. A to doslova, protože maminka musela jet do nakladatelství, takže se vrátí asi až kolem páté jako tatínek.

K obědu byly sice ve škole buchtičky se šodó, Bářino zamilované jídlo, ale stejně si v kuchyni nabrala z krabice na talířek slušnou

hromádku cukroví, které jim na cestu nabalila babi jizerská. Zvlášť pečlivě vybírala išlské dortíčky, ořechy a linecké kytíčky slepované marmeládou. Odnesla si kořist k sobě do pokojíčku a prolisovala si Cestovní deník časem a prostorem. Opravdu tam měla napsáno, že se Harry Prendergast v roce 1887 stal generálem. Ne majorem.

Zamyšleně snědla první išlský dortíček a sáhla po mobilu, že začne hledat. Pak ho zase odložila. Hledat na internetu může jindy. Jsou teprve dvě hodiny, času dost. Měla by se spíš věnovat Barčince. Včera se na ně kočička koukala jak na cizí. Nechali ji tu skoro dva týdny samotnou. Sousedka ji sice chodila krmit, ale Barča byla uražená, ani pohladit se nenechala. Želva Píďa byla v pohodě, ta zimovala v lednici, ale kočku do lednice zavřít nemůžete. Pokud nechcete, aby ji celou vyžrala, než vyrazí dveře.

A tak si Bára nacpala do pusy rovnou dva ořechy, takže vypadala jako křeček chystající si zásoby zrní na zimu, a vydala se na půdu.

Barču na obvyklých místech neviděla.

„Barčinko kočinko?“ zavolala na ni. „Čičičííí!“

Ozvalo se dup a hup, jak Barča odkudsi ze zaprášených temnot trámového stropu seskočila na skříň a z ní na podlahu.

„Mňaaa-ňa!“ volala na Báru a běžela k ní. „Mňa!“

„Ty už jsi mi to odpustila?“ radovala se Bára a pohladila ji po černém jiskrném kožíšku. Kočka se jí otřela o nohu a zase velmi nálehavě zamňoukala.

„Co se děje, Barčičí?“ zeptala se Bára.

Pak si uvědomila, že už skoro tři týdny nebyla na žádné výpravě do minulosti. Možná jí chce Barča naznačit, že je nejvyšší čas se zase někam vydat.

„Mám otevřít atlas?“ podívala se na kočku tázavě.

„Ňárrrňá,“ odpověděla Barča, což mohlo znamenat *no konečně tě to trklo nebo koukej mě ještě podrbat na zádičkách*.

„Tak jo,“ otevřela Bára atlas. „Ale kam?“

Už dávno věděla, že atlas nefunguje podle nějakého prvoplánového logického systému, jako že tahle mapa vede do tohohle roku, tahle do téhle země... Zabralo, když se chtěla setkat s někým, kdo ji má opravdu rád, to ji atlas přenesl znovu k vikingu Illugimu. Když se chtěla dostat k někomu, kdo potřebuje pomoc, také to fungovalo – jenže pak

se ukázalo, že pomoci potřeboval někdo úplně jiný. A tak to tentokrát nechala úplně na atlasu.

Ale až se vrátím, musím zjistit, jak to bylo s tím poručíkem – nebo majorem, nebo generálem – Prendergastem, pomyslela si, ještě než se s ní půda zahoupala.

Kapitola 2

Pod mihotavým světlem plynové lampy, která se snažila se zoufalou, leč poněkud marnou snahou prozářit temná zákoutí křivolaké uličky, si Bára prohlédla, co má na sobě.

Ty vanilkově žluté šaty s krinolínou, zpod níž čouhaly bílé krajkové bombardáky, i slamák uvázaný na megamašli pod bradou, znala. Naposledy se v nich ocitla v indické džungli. Rychle zkontrolovala sukni a našla na ní tytéž pečlivě vyspravené trhlíny, které lehounký mušelin utrpěl, když se prodírala roštím k civilizaci.

No to snad ne, hrklo v ní jako ve starých kukačkách. Zase Indie? Copak v Indii může být taky takhle hnusné počasí? zažehrala na protivné mrholení a chlad, který jí začal zalézat pod nehty. Navíc se zvedl opravdu nepříjemný, studený vítr, který si teď laškovně pohrával s papíry válejíci se v loužích a blátě. Jeden papír přivál Báře až k nohám.

Hele, noviny! sehnula se pro zablácený hnus.

Jmenovaly se *The Times*. A hned pod názvem stálo: *Londýn, středa 5. října 1859.*

Páni, zaradovala se Bára, takhle rychle jsem snad ještě nikdy nezjistila, kde a kdy jsem! Tedy pokud nejsou ty noviny včerejší, ale to by byl stejně zanedbatelný detail. Zároveň se úplně zatetelila nadšením, protože Londýn v roce 1859, to je paráda! To je OBROVSKÁ paráda! Neboť a jelikož někdy v dubnu 1858 propustili poručíka madráských sapérů Harryho Prendergasta z Indie na zdravotní dovolenou, na které si pobyl pěkně dlouho, takže by mohl být v Londýně – a já tu tudíž někde mám spřízněnou duši a hned se ji vydám hledat!

Bára se rozhlédla, jako by měla podle čeho se rozhodnout, kterým směrem se vydá. Oba konce uličky se beznadějně ztrácely v noční tmě a s ševlením houstnoucího mrholení se přibližoval podezřelý pravidelný zvuk. Takové ťap–ťapklap, ťap–ťapklap.

V Báře by se krve nedořezal.

Okamžitě si totiž vzpomněla nejen na psa baskervillského, který je naštěstí v bezpečné vzdálenosti na jakýchsi blatech, ale také na Jacka Rozparovače, který v Londýně vraždil v 19. století, tedy přesně tady a teď, a beze vši pochyby se zrovna blíží, aby se vrhl na svou další oběť.

Kvůli ozvěně, která se v prázdné ulici podivně rozléhala, se dalo obtížně určit, ze kterého temného konce ono ťap–ťapklap přichází. Ale bylo zřetelnější a zřetelnější, a ano, za závojem droboučkových kapek, které se jemňoučce třpytily v záři lampy, se začala rýsovat postava, konkrétně mužská postava v plášti. Bára na nic nečekala a vyrazila na tak střelhitý úprk, že nutně musela připomínat kopeček vanilkové zmrzliny na kolečkách. Zdi vysokých domů odrážely dusot jejích botek a ozvěna jim zlomyslně přidávala strašidelné dozvuky.

„Stůjte!“ křikl za ní někdo, nejspíš ona mužská postava v plášti, což Báru přimělo ještě přidat a při nejbližší příležitosti zahnula za roh v naději, že pronásledovatele setřese. Sice se tímto úhybným manévrem dostala do skoro úplné tmy, ale skomíravé světlo lampy, které se sem ještě statečně dralo, působilo, že její světlé šatičky zářily jako kopeček vanilkové zmrzliny v hromadě uhlí, a navíc bylo slyšet, jak utíká. Takže pronásledovatele nesetřásla.

Přidala tedy ještě víc a málem si zlomila kotník ve vyzděné stružce, která z nepochopitelných důvodů vedla přímo prostředkem uličky.

Běžela a běžela a tma řídla, protože ulička ústila do širší ulice, v níž také poblikávaly plynové lampy.

O jednu se opíral špinavý, dlouho neholený a od pohledu podezřele vypadající chlap. Na hlavě měl klobouk, který už dávno pozbyl původního tvaru, ale zřejmě byl dostatečně promaštěný na to, aby hromotlukovi posloužil jako deštník.

„Copak to tu máme?“ zachechtal se chraplavě, když se Bára vyřítila z uličky, a odlepil se od kandelábru. Zastavila tak prudce, že málem uklouzla na mokré kočičí hlavě. Tedy ne že by šlapala po živých kočkách. Kočičí hlavy říkala babi jizerská oblým říčním valounkům, jakými se dřív dláždily ulice.

„Slečinka je celá promočená, bude potřebovat zahřát,“ namířil si to drban rozvážně k Báře. Kroky jejího pronásledovatele se blížily.

Bára nečekala a rychlostí motorové myši se pokusila prosmýknout vedle toho hnusáka, ale železným stiskem ji chytil za paži. Bára zaječela.

„Pane, okamžitě slečnu pusťte!“ prořízl noční ticho hlas zvyklý dávat rozkazy.

Hromotluk se rozchechtal, až se sípavě rozkašlal, ale Báru nepustil, i když se kroutila jako žížala na háčku.

„Slyšel jste mne?“ zopakoval ostře muž, který do téhle chvíle honil Báru, protože to byl on, kdo na hulváta prve křikl.

„Slyšel, jelimane, ale neposlechl!“ chechtal se chlap.

„Máte poslední možnost,“ varoval ho muž v plášti.

„Jo? No to se vokáže,“ dochechtal se umaštěný chrapoun a zahvízdal na prsty. „Time! Vočko! Kudlo! Bobe! Je tu nějakej drzej páneček a roztomilá slečinka!“

Vypadalo to, jako by ti čtyři vystoupili ze tmy, ale asi spíš vylezli z nějakých dveří.

„Hlídej ji,“ strčil chlap Báru jednomu z kumpánů a začal si vyhrnovat rukávy.

Bárin pronásledovatel odhodil plášť a ve skomíravém světle plynové lampy se matně zatřpytily zlaté knoflíky na vojenském kabátku. Hromotluk na okamžik zaváhal.

„Co se bojíš,“ houkl jeden z jeho kamarádů, „Dyk nás je pět!“

„Štýry, já musím držet tu křepelku!“ upozornil ho na špatné počty ten, kterému byla Bára svěřena do péče.

„No tak štýry, i ve štýrech ho zaženem!“

Vzduch prořízl nezaměnitelný zvuk, jak důstojník tasil zbraň. Klidně a sebevědomě kráčel k nim, do světla pod lampou. Jak vystupoval ze tmy, nejdřív se zaleskla čepel šavle, kterou držel namířenou hrotem směrem k pobudům, pak zazářila jasně rudá barva vojenského sukna a potom světlo odhalilo jeho tvář.

Byl to mladý, asi pětadvacetiletý muž, světle hnědé vlnité vlasy měl zplihlé deštěm, tvář mu lemoval vous, který měl být zastřižený už před několika dny, a hejno budižkničemů provrtával pohledem očí takové světlé, šedohnědé barvy, která nezaujme, pokud v těch očích není jiskra. Poručík Harry Prendergast v nich ovšem tu jiskru měl. Tedy aktuálně spíš paprsek smrti.

Báru samotnou překvapilo, jaký klid se v ní téměř lusknutím prstů rozhostil ve chvíli, kdy poručíka poznala. V první moment to opravdu nebyla ani radost ze setkání, ani překvapení, co tu právě v ten nejvhodnější okamžik dělá, ale klid. Klid a jistota, že teď už je všechno vyřízené a v pořádku.

Pobudové na okamžik ztichli, ale pak ten první, co ulovil Báru, hmátl někam do tmy a vytáhl pořádný bytelný klacek.

„Pan důstojníček si vo to řek,“ poznamenal a už se nechechtal.

Panu důstojníčkovi se ve tváři nehnul ani sval. Jeho šavle teď byla na dosah klacku.

Oni netuší, koho mají proti sobě, pošklebovala se v duchu Bára. Chlapa, který se běžně vrhá do nejprudších řeží, aby rozsekal hordu nepřátel do žrádla prasatům.

Pobudové to skutečně netušili, a když se na poručíka Prendergasta s řevem vrhli, přesvědčení, že mu první ranou klackem přerazí šavli a zbytek už bude piknik, šeredně se zklamali.

Bára byla přesvědčená, že kdyby chtěl, pozabíjel by je Harry jednoho po druhém během dvou minut. Ale i když šavlí odrážel všechny rány, nikoho neprobodl. Jednomu lumpovi vyrazil několik zubů jílcem, kteroužto ranou ho okamžitě vyřadil z boje, tedy vlastně ze rvačky, a jednoho sekl do nohy. Měl tudíž proti sobě záhy jen dva, a ti už se spíš bránili než útočili. Ve chvíli, kdy poručík – opět jílcem – rozbil hlavu tomu prvnímu chrapounovi, dali se na útěk všichni do jednoho.

Poručík Prendergast zastrčil šavli, upravil si kabátec a došel k Báře.

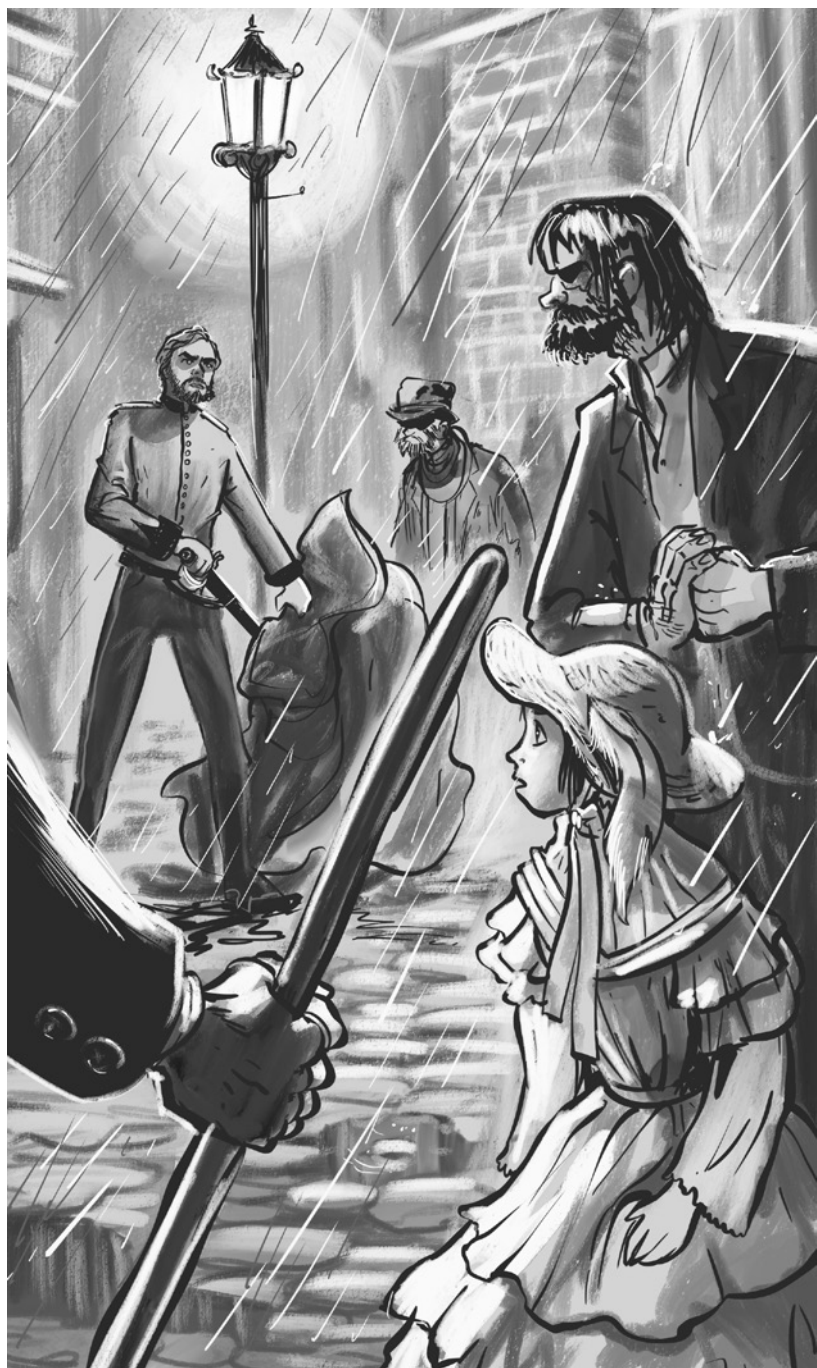
„Jste v pořádku, slečno Blackcatová?“ zeptal se starostlivě. Paprsek smrti z jeho očí zmizel, zůstala jen ta jiskra.

„Úplně,“ zakývala Bára horlivě hlavou, až se jí slamák svezl na stranu. „A vy? Neudělali vám něco?“

Poručík se pousmál.

„Ne,“ řekl. V tom jednom slůvku byla velká dávka naprosté sebejistoty, kapička překvapení, že by si snad někdo myslel, že by mu tihle křupani mohli ublížit, notná dávka ujištění, že je všechno v nejlepším pořádku, a troška, jen nechtěně přiznaná troška potěšení, že si o něj někdo dělá starost.

„Odpust’te, že jsem se opozdil,“ omlouval se. „Neznám to tu a trochu jsem zabloudil.“

„Já mám pocit, že jste přišel právě včas,“ soudila Bára. „Taky mě mohli zabít.“

Harry zavrtěl hlavou. Nebyl ani moc udýchaný.

„Kdybych tu byl včas, byl bych stál u té lampy ve chvíli, kdy jste se objevila. Takhle jste mne mylně, leč oprávněně pokládala za nebezpečného pobudu, a to vás vehnalo do téhle situace. Je mi to moc líto.“

„Opravdu se nemusíte omlouvat, vždyť jste mi právě zachránil – COŽE??“ Báře došlo, co říkal o té lampě. Nebo možná nedošlo. „Kde že byste to kdy stál?“

„Já vám to vysvětlím, až bude vhodná doba,“ slíbil Harry. „Vím o vás všechno.“

„Všechno?!“

„Ano,“ kývl.

„Jak – všechno?“ nechápala Bára, nebo si možná spíš myslela, že bude bezpečnější nechávat.

„Všechno. Prosím,“ nabídl jí rámě a dovedl ji k odhozenému plášti. Ležel těsně vedle louže, na níž se tvořilo čím dál tím víc kol, protože déšť sílil. Harry plášť otřepal z nejhoršího a hodil ho Báře přes ramena. Vlastně to nebyl plášť, tedy ne takový, jaký nosil například d’Artagnan. Byl to kabát s pelerínou dlouhou až do pasu, takže Bára mohla ruce strčit do rukávů, které jí přesahovaly až přes prsty.

„Máte úplně promočené šaty, ta lehoulinká látka se do londýnského počasí moc nehodí,“ poznamenal poručík.

Bára si doteď nevšimla, že je jak vodník Česílko, měla jiné starosti.

„Co všechno?“ urputně trvala na své otázce.

„Teď opravdu není vhodná chvíle, ti otrapové se mohou vrátit. Musíme vyrazit.“

„Co víte?“

Harry na ni chvilku mlčky hleděl.

„Jste z budoucnosti.“

„Co že jsem?“ otevřela Bára nevychovaně ústa jak chlebovou pec.

„Nebo snad nejste?“

„No...“

„Pojďte,“ nabídl jí Harry znovu rámě a vyrazil svižným krokem, takže vedle něj musela skoro běžet. Déšť vytrvale sílil.

„Už je po půlnoci, tak nejedzí omnibusy, a drožku v noci a v tomhle počasí taky nikde neseženeme,“ mračil se Harry. „Budeme muset pěšky. Jste zvyklá chodit pěšky?“

„Takže úplně všechno o mně nevíte,“ poznamenala Bára.

„Ne, úplně všechno ne,“ zasmál se Harry, a Bářin rýpanec po něm sjel jako po skle.

„Jsem.“

„Dobře,“ kývl spokojeně poručík Prendergast.

„A jak to o mně víte?“ vyzvíдалa zase Bára, protože to, co na ni Harry vybalil, tedy ne o těch omnibusech, ale o budoucnosti, to byl opravdu šok.

„To je na dlouho a příběh začíná v Indii. Všechno vám řeknu, ale musíme na to mít klid. Taky se potřebujete naučit důvěryhodnou povídačku, jak jste se tu ocitla,“ šibalsky na ni mrknul. „Stála mne pár guinejí.“

Bára se nechtěla ptát, co jsou to guineje, aby nebyla za hlupačku. Pokud si matně vzpomínala, byla to nějaká prasátka... prasátka... *guinea pig*! Ano, anglicky morčata. On za ni někomu dával párek morčat?!

„Já jsem na vás pod tou lampou myslela,“ řekla místo toho. „V novinách jsem viděla datum a říkala jsem si, že byste mohl být v Londýně a že bych vás zkusila najít.“

„To je od vás nesmírně milé,“ naznačil poručík Prendergast jako správně vychovaný britský gentleman mírnou úklonou. „Jsem rád, že jsem vám ušetřil čas a starosti. A je mi velkým potěšením opět se s vámi setkat,“ dodal.

„Mně taky,“ řekla Bára a myslela to upřímně.

Dokud byli v těch ošklivých tmavých úzkých uličkách se spoustou haraburdí na zemi a tu a tam bez ohledu na déšť míjeli potácející se opilce, mlčeli a Bára se poručíka držela jako klíště. Hm, to je zajímavé, pomyslela si, když se vyhýbali vrávorajícímu páru. Když se někdo pokouší od slova host udělat slovo hostka, jen aby za každou cenu vymyslel ženský tvar, přestože to zní jako kostka, proč taky nevymyslí ženský tvar od opilec? Byla by to opilka, nebo opilkyň?

Nebo opilice? Když rovnoprávnost, tak se všim všudy, ne? A proč zrovna hostka? Proč ne hostyně nebo hostice? Hostice. Jasně. Jestli mi někdy někdo řekne, že jsem hostka, tak mu řeknu, že já nejsem žádná hostka, že jsem hostice. Schválně, jak se na to bude koukat. Když už se vymyšlí patvar, tak přece může mít každý svůj vlastní vymyšlený patvar, ne?

Pak pustila všechny hostice, hostyně, opilky a opilice z hlavy, protože se musela soustředit na to, aby neuklouzla po mokřích kočičích hlavách, aby stačila panu poručíkovi a taky se jí trochu začal ozývat kotník, jak si ho zvrtila o tu hloupou stružku uprostřed ulice.

Po velmi drahné době, když už měla na ramenou promočený plášť, slamák víc zplihlý být nemohl, Harryho uniforma se dala ždímat a v botách jim čvachtalo, se dostali do mnohem přívětivější části Londýna. Ulice tu byly široké a hezky udržované domy se pyšnily neméně hezky udržovanými předzahrádkami. Nepotkali ani živáčka, protože počestní a spořádaní londýnští měšťané touto dobou chrupali v duchnách, což jim Bára upřímně záviděla. Už sotva pletla nohama, byli na cestě nejméně hodinu. Harry by šel pořád stejně svižně jako na začátku, ale s ohledem na Báru trochu zvolnil.

Konečně se před jedním domem zastavili. Měl tři patra a podkrovní, v každém patře tři okna, k hlavnímu vchodu se jako u ostatních domů v té ulici šlo po schůdkách, které tvořily takový můstek nad – no, ne nad vodním příkopem, ale nad takovým pod úroveň chodníku zapuštěným minidvorečkem, do kterého se scházelo po schodech z ulice a vedla do něj dvě velká okna a dveře ze suterénu. A právě k těm dveřím ve dvorečku Harry zamířil. Cestou zaklepal na jedno ze dvou oken a za okamžik se dveře otevřely.

„Dobrý večer, pane,“ přivítala ho služebná, sotva o čtyři roky starší než Bára.

Vklouzli dovnitř a děvče za nimi zamklo.

„Přilož v kuchyni, ať se ohřejeme, Ginny,“ požádal poručík služebnou, „a sežeň slečně něco, do čeho by se mohla převléct. Mně přines z pokoje suché šaty a do postele dej ohříváč. Dnes tam bude spát slečna. Já přespím nahoře v pokoji pana Bella. Williama Bella,“ upřesnil a Bára zastříhala ušima. William Bell? Je to poručík William Bell, vnuk Filipa de La Calmette? To musím zjistit! Ale určitě to bude

on. To by byla příliš velká náhoda, kdyby pan poručík Prendergast znal *dva* Williamy Belly.

„Jak si přejete, pane,“ udělala Ginny pukrle, vzala Báře deštěm nacucaný plášť a odvedla je do kuchyně.

Bylo tady božsky teploučko, a jakmile Ginny přihodila do otevřeného krbu pár polínek a odběhla vykonat Harryho příkazy, stoupla si Bára co nejbliž k ohni, aby se ohřála.

Ginny něčím připomínala myšku. Drobná, nenápadně roztomilá, tichá a neuvěřitelně rychlá, protože s poručíkovým suchým šatstvem byla zpátky cobydup.

„Pro slečnu musím něco najít,“ omlouvala se. „Asi něco po paní Ellen... tedy paní Woodové jsem chtěla říct. Myslím nějaké její dívčí šaty.“

„Hledej rychle,“ požádal ji pan poručík.

„... sim, jak si přejete,“ udělala Ginny pukrle a chtěla vyběhnout ze dveří.

Jenže to nešlo.

Dveře právě zatarasila pohněvaná starší paní, která na sebe očividně narychlo hodila oblečení, ale už si nesundala noční čepec, zpod kterého jí vykukoval pramen prošedivělých vlasů.

„Co se to tu uprostřed noci děje, Ginny? Proč nespíš?“ zahromovala na služku. Ginny zřejmě nebyla tichá jako myška vždy a všude, nebo měla tato paní uši jako král Lávro.

„Já...“ než se Ginny zmohla na jakékoliv vysvětlení své nepřítomnosti v posteli, ostríží zrak vyburcované dámy odhalil další vetřelce v kuchyni.

„Pane poručíku?“ zamrkala překvapeně a tón, jakým Harryho oslovila, v sobě obsahoval žádost – ne, obsahoval *příkaz* vysvětlit, co dělá důstojník uprostřed noci v kuchyni doprovázen...

„Slečno?!“ z tónu, kterým ta paní oslovila Báru, zase naprosto jasně vyplývalo, že slovo *flundra* nepoužila jen proto, že se to ve společnosti nehodí.

Harry zachoval chladnou hlavu. Rozkacená kuchařka očividně nepředstavovala v porovnání s hordou indických povstalců žádné nebezpečí.

„Slečno Blackcatová, dovolte, abych vám představil paní Elmstoneovou, kuchařku u Bellových,“ řekl. „Její telecí paštiku

s mandlemi a brusinkami si zamilujete. Paní Elmstoneová, slečna právě připlula z Indie, bude tu teď několik dní bydlet.“

Paní Elmstoneová sjela Báru pohledem od hlavy k patě a pak zase zpátky.

„Teda vypadá, jako by odtamtud spíš připlavala,“ poznamenala už smířlivě. Poznámka o telecí pašticce, mandlích a brusinkách zabrala.

„Minuli jsme se v přístavu a museli jsme v tom dešti jít pěšky,“ vysvětlil Harry.

„Vy jste taky mokrý skrz naskrz!“ spráskla ruce paní Elmstoneová.

„Přšlo na nás oba,“ poukázal poručík na zjevný fakt.

„Hm,“ udělala paní Elmstoneová a přehlédla kuchyň pohledem generála obhlížejícího bojiště. Pak zapálila lampu, kterou Bára odhadovala na petrolejku, takže tam začalo být docela vidět, ze skoby na zdi odmotala provázek, smyčku na jeho konci navlékla na skobu zatlučenou na protější straně a přehodila přes ni dvě prostěradla, která vyndala z koše.

„Večer jsme to sundávaly,“ řekla poněkud vyčítavě. „Sotva to doschlo.“

Pak zahнала Harryho za plentu a strčila mu tam suché šaty.

„Vy se převlékněte tady, pane poručíku,“ nařídila mu. „Rychle, ať nedostanete zápal plic.“

Pak Báru popostrčila blíž ke krbu.

„Vy se zatím, slečno Blackcatová, hřejte u ohně a já se skočím podívat, co té Ginny tak dlouho trvá.“

Paní Elmstoneová odběhla i s lampou, takže se kuchyně zase ponořila do pološera prozářeného pouze ohněm z krbu a Bára se poslušně nahřívala. Nejdřív zepředu, pak zezadu. Zkusila nadzvednout obruče krinolíny, která se umolousané sukni vytrvale snažila dát tvar kopečku vanilkové zmrzliny, jestli jí pak nebude teplo z krbu víc hřát zmrzlý zadek, a zjistila, že ano. Zacouvala tedy trochu blíž k ohni, aby bylo teplo ještě intenzivnější, ale za prostěradlem to zaharašilo, a tak raději sukni zase spustila, protože co kdyby pan poručík nečekaně vykoul a viděl, jak vystrkuje zadek na plameny.

Na záda jí bylo teploučko, ale zepředu ji mokré šaty pěkně studily. Doufala, že se Ginny nebo paní Elmstoneová vrátí co nejdříve.

